

Världsläget och krigsfaran

Uttalande av Kominterns utvidgade Exekutivsammanträde [8:e plenum], maj 1927¹.

Frams förlag 1928

Introduktion

EKKI:s 80:e plenum hölls i Moskva 18-30 maj 1927. Något protokoll från detta möte publicerades aldrig. Mötet behandlade två frågor: Kina och krigsfaran. Det här redovisade dokumentet handlar främst om krigsfaran, men tar även upp Kina.

När det gäller Kina så finns på marxistarkivet flera dokument med anknytning till detta EKKI-plenum, bl a:

Trotskij: [Första talet i den kinesiska frågan](#) (23/5 1927) och [Andra talet i den kinesiska frågan](#) (24/5 1927)

Nassonov m fl: [Brevet från Shanghai](#)

Albert Treint: [EKKIS 8:e plenum — Underkommittén om Kina, maj 1927](#)

Vojislav Vujović: [Tal vid EKKI:s åttonde plenarmöte, maj 1927](#)

Martin Fahlgren i mars 2013

I.

VII. utvidgade exekutivmötet, som sammanträdde i december förra året, påvisade för den internationella arbetarklassen faran av ett nytt imperialistiskt krig. De händelser, som sedan dess utspelats i Kina och England, har till fullo bekräftat exekutivkommitténs slutledningar. Med truppkoncentrationerna i Kina och med beskjutandet av kinesiska städer har det internationella kapitalet redan öppnat kriget mot Kinas för sin befrielse kämpande arbetarmassor. Överfallet på sovjetambassaden i Peking, vilket Tsjangtsolin företog sig på Chamberlains anvisning och med stöd av den diplomatiska kåren från alla kapitalistiska regeringar, överfallet på Sovjet-Unionens handelsdelegation i London och den därpå följande brytningen av förbindelserna mellan England och Sovjet-Unionen — allt detta är ingenting annat än förbrytardåd för provocerandet av ett krig.

Arbetarmassorna i hela världen måste nu mer än någonsin vara på sin vakt. Kommunisterna i alla länder måste sluta sig allt fastare samman, och måste mobilisera alla till buds stående krafter mot det redan påbörjade kriget i Kina och mot förberedelserna för ett krig mot Sovjet-Unionen.

Kapitalismens motsättningar och kriget.

1) Världskriget 1914-18 kastade hela världens arbetande massor in i en period av det ohyggligaste förintelsekrig, en period av de mest otyglade och hänsynslösa kolonialröverier och det brutalaste våldförande på arbetarklassen. Tio miljoner döda, tolv miljoner invalider

¹ I den svenska utgåva som vi här använder oss av anges felaktigt att exekutivmötet hölls i mars 1927. De här återgivna teserna publicerades i den tyskspråkiga tidskriften *Inprekorr*, 10 juni 1927.

och krymplingar, en väldig spoliering av folkhushållningens hjälpkällor, sönderslitandet av de ekonomiska sambanden i världshushållningen för flera år framåt, valutakriser, utarmning av folkmassorna, den inrepolitiska reaktionens tillväxt i hela världen, en rasande offensiv mot arbetarklassen från kapitalets sida, ett balkaniserat Europa samt en ännu skarpare tillspetsning av kapitalismens motsättningar — se där resultatet av världskriget 1914-18.

2) Omedelbart vid världskrigets slut började perioden av ”småkrig” om ”fastställandet” av gränserna: kampen mellan Tyskland och Polen om Oberschlesien, de italienska fascisternas besättande av Fiume, det grekisk-turkiska kriget om Smyrna, de militära sammanstötningarna mellan de enskilda Balkanstaterna. Upprättandet av proletariats diktatur i Ungern hade till följd ett överfall från de kapitalistiska staterna (Tjeckoslovakiet och Rumänien). Samtidigt därmed mobiliserade den kapitalistiska världen sina krafter för att kväva den proletära revolutionen i Sovjetryssland. Interventionen 1918-19 började och ”slog om” i Polens krig mot Sovjetrysslands arbetande massor. Därpå följde det militära besättandet av Ruhrområdet, vilket i sin tur avlöstes av Frankrikes kolonialexpedition mot riffkabyllerna i Marocko. Och tioårsjubileet av världskrigets slut firades med de franska imperialisternas krig mot de drusiska stammarna i Syrien. Vi ser alltså, hur hela efterkrigstiden varit fylld av imperialistiska stridigheter och delkrig, vilka endast utgör förspelet till en period av än väldigare konflikter och krig.

3) Kapitalismen har under de senare åren kommit in i ett tillstånd av en viss stabilisering, men detta är endast en ytterst relativ stabilisering. Den proletära revolutionen i Ryssland gav den internationella kapitalismen ett väldigt slag. De nationalrevolutionära rörelserna i kolonierna har slagit en ny bräsck. Redan genom förefintligheten av dessa båda faktorer och den internationella arbetarklassens motstånd mot kapitalets offensiv är ingen stabilitet i den kapitalistiska samhällsordningen möjlig. Med efterkrigstiden har en genomgripande ”sönderslitning” av kapitalismens hela liv inträffat. Konjunkturväxlingarna i världshushållningen har förlorat den periodiska karaktär de hade före kriget; kriser uppstår nu än på det ena, än på det andra området av världshushållningen. Utomordentligt korta och feberaktiga konjunkturer växlar med långvariga depressionsperioder. Nya uppdelningen av världen, som de imperialistiska rövarerna företagit som en följd av kriget, har skapat förutsättningar för en ny rasande konkurrens och nya konflikter mellan de imperialistiska staterna. Om de områden, där råvaror kan utvinnas, och där utländskt kapital kan nerläggas, föres nu en hård kamp. De kapitalistiska staterna har avgränsat sig från varandra genom nya tullskrankor, som gör de gamla kanalerna för varucirkulationen ännu trångare. De breda massornas förminskade köpkraft i de starkaste kapitalistiska staterna och framträdandet av nationella industrier i de koloniala och transatlantiska länderna, som förr utgjorde avsättningsområden för varorna, ställer världskapitalismen inför ett utomordentligt akut problem att skaffa avsättningsmarknader. Kampen om avsättningsområdena får därigenom en bitterhet, som var främmande för förkrigstidens kapitalistiska hushållning. Denna ekonomiska kamp leder i sin tur till väpnade sammanstötningar.

4) Epoken av relativ jämvikt dels mellan de imperialistiska staterna och dels mellan dessa stater och Sovjet-Unionen samt de för sin befrielse kämpande halvkoloniala länderna (Kina) blir alltmer bruten av öppet krigiska konflikter, som bådär slutet på detta jämviktstillstånd och visar att ett nytt imperialistiskt krig är i antågande. Överallt på jordklotet hopar sig brandämnen, som kan bringas att explodera av första bästa gnista. Konflikten mellan Italien och Jugoslavien, den italienska imperialismens aggressiva hållning i Albanien, Italiens hot mot Turkiet, de spända förhållandena mellan Italien och Frankrike, det ekonomiska kriget mellan

Tyskland och Polen, de engelsk-franska motsättningarna i Mindre Asien, Englands kamp om kommunikationsvägarna till de afrikanska kolonierna och om behärskandet av Medelhavet, den amerikanska imperialismens aggressiva roll i Stilla havet, dess strypning av Nicaragua, som öppnar vägen för ett undertryckande av Mexiko och Sydamerika, den japanska imperialismens hot mot Asiens folk —, allt detta är endast ett par sidor av det kommande krigets blodiga historia. Men den mest hotande faktorn för kriget är otvivelaktigt i innevarande ögonblick *England*. Karaktäristiskt för den nya internationella situationen är det faktum, att England på nytt förskaffat sig hegemonien i den europeiska politiken.. England har i sina händer initiativen i den internationella kolonialpolitiken, det står i spetsen för Nationernas förbund och är ledare för den kapitalistiska enhetsfronten mot Kina och Sovjet-Unionen.

Sovjet-Unionen och Kina som krigets knutpunkter.

5) Alla motsättningar bland de kapitalistiska staterna träder i bakgrunden för den huvudmotsättning, som indelar världen i tvenne läger: i det ena lägret *Sovjet-Unionen* och det *revolutionära Kina*, i det andra lägret *den samlade kapitalistiska världen*. Kina och Sovjet-Unionen är de båda knutpunkterna i hela det internationella läget. Här hopas nu krigsmolnen starkast tillsammans. Kina och Sovjet-Unionen, som tillsammans i sig har största delen av Asien och hälften av Europa med dess outnyttjade ekonomiska hjälpkällor, och med hundratal miljoner människor, är två outtömliga råämnesreservoarer och två väldiga avsättningsmarknader. Kampen om dessa båda omätliga avsättningsområden är en fråga om liv eller död för det internationella kapitalet. Denna kamp kommer att vara till dess världsproletariatet gör ett slut på den internationella bourgeoisins herravälde.

6) Den kinesiska revolutionen har en ofantlig betydelse för världsproletariatet. En seger för arbetarna och bönderna i den kinesiska revolutionen skulle bli en våldsam sporning till revolutionering av den internationella arbetarrörelsen och framför allt av den engelska arbetarklassen. Den skulle utveckla sig till en hittills osedd höjd i de framskridna kapitalistiska länderna. En objektivt revolutionär situation skulle skapas för de väldigaste massrörelser i hela världen. Skulle emellertid proletariatet vara för svagt att förhindra imperialisternas kvävande av det revolutionära Kina, så skulle en imperialistisk seger i Kina betyda: *för det första* någon tids konsolidering av den kapitalistiska ordningen i hela världen, *för det andra* rasande angrepp av reaktionen mot arbetarklassen i de imperialistiska länderna, och *för det tredje* ett överfall på Sovjet-Unionen av det imperialistiska blocket. Kampen mot imperialisternas strypning av den kinesiska revolutionen är därför samtidigt ett den europeiska, amerikanska och japanska arbetarklassens självförsvar mot kapitalets offensiv, är en kamp mot kriget i Europa och för den sociala revolutionens framgång i de egna länderna.

II.

De ”stora krigens” epok.

7) Den nya fasen i den imperialistiska politiken kännetecknas därutav, att kapitalismen förbereder sig på att övergå från ”småkrigen” till stora krig. Kriget i *Kina*, vars former närmast erinrar om interventioner mot Sovjets område under åren 1918-19, inleder *en epok av stora krig*. De imperialistiska krafternas intervention i Kina är, med hänsyn till den internationella betydelsen därutav, redan ett stort krig. Det är ett stort krig, emedan det föres av *de största kapitalistiska staterna under Englands ledning* mot de av 400 miljoner bestående arbetande kinesiska massorna. Fyra kontinenters — Asiens, Europas, Amerikas och Australiens — framtida gestaltning är direkt beroende av denna intervention. Den kommer oundvikligen att leda till nya krig, om den inte stävjas redan i början. Detta krig håller redan på att vända sig i

ett krig mot Sovjet-Unionen. Den konservativa engelska pressens språk mot Sovjet-Unionen, erinrar om det språk, som föres av ett krigförande land. På sådana handlingar, som överfallet på sovjetlegationen i Peking, tillfångatagandet av diplomatiska kurirer och överfallet på handelsdelegationen i London, svarar man bland kapitalistiska stater vanligtvis med repressalier, som kan leda till krig. Det är endast sovjetregeringens konsekventa fredspolitik, som, Englands systematiska provokationer till trots, närmast har räddat Englands arbetande massor och Sovjet-Unionens från detta krig mot Sovjet-Unionen.

8) Detta krig har emellertid tendenser att utbreda sig över hela Asien samt över Stilla havets kuster.

a) Det är fullständigt uppenbart, att arbetarnas och böndernas seger i den kinesiska revolutionen kommer att framkalla en serie rasande försök av imperialisterna att strypa de arbetande kinesiska massornas segerrika rörelse och de genom denna framkallade revolutionära rörelserna i Indien, i franska Indokina, Indonesien, på Filippinerna och Korea. Detta bleve ett långvarigt, väldigt krig av det förenade blocket av de största kapitalistiska ländernas imperialister mot de upproriska arbetande massorna i Asien under det revolutionära Kinas ledning.

b) Men å andra sidan skulle ett nederlag för den kinesiska revolutionen lösgöra de i den kinesiska frågan förefintliga motsättningarna mellan England, Japan och Förenta Staterna och oundvikligen leda till ett krig mellan dessa imperialistiska stater på Stilla havet.

9) I intimaste samband med kriget i Kina står även försöket att inringa Sovjet-Unionen på andra punkter av det europeiska och asiatiska fastlandet. Den engelska diplomatin arbetar oförtrutet på att mot Sovjet-Unionen av de baltiska länderna skapa en enhetlig front, som löper från Finland över Polen ner till Rumänien. England försöker att vinna Litauen för denna front och organiserar för detta ändamål en fascistisk omvälvning där. England försöker med hjälp av det fascistiska Italien att befästa sin ställning på Balkan och att indraga Ungern i koalitionen mot Sovjet-Unionen. Därigenom vill England skapa en tillräckligt bred front av Donauländerna mot Sovjet-Unionen. Polen skall spela en av de aktivaste rollerna i denna front, men Polen behöver ett ryggvärn i händelse av krig. Alla den engelska imperialismens ansträngningar är därför inriktade på att draga Tyskland in i dess inflytelsesfär och att ordna de tysk-polska förhållandena för att förbereda en allmän kamp mot Sovjet-Unionen. Detta är innebörden i Tysklands ”västorientering” och Locarno-politiken. Och under allra senaste tiden har England försökt att också försäkra sig om Frankrikes medverkan vid inringningen av Sovjet-Unionen. I Central-Asien, i Afganistan, i Persien, i Nära Östern, i Turkiet, i Fjärran Östern — överallt väver den engelska imperialismens svarta hand ett nät av de slugaste ränker mot Sovjet-Unionen. Den engelska diplomatin försöker att utnyttja den internationella ekonomiska konferensen för en ekonomisk blockad mot Sovjet-Unionen. Samtidigt försiggår feberaktiga krigsförberedelser i de intill Sovjet-Unionen gränsande länderna, särskilt i Polen och Rumänien.

Ryggvärnets i kriget.

10) Sedan det senaste utvidgade exekutivmötet har i en rad länder timat händelser, som är utomordentligt betecknande för den atmosfär av krigsförberedelser, i vilken all de största kapitalistiska länderna lever. I alla länder har vi redan nu en skärpning av reaktionen, en mer eller mindre stark internationalisering av de terroristisk-fascistiska metoderna för arbetarklassens undertryckande. Den inre reaktionen går hand i hand med angreppslustan utåt. För krigföringen behöver kapitalismen ”lugn” i det egna landet. Det moderna krigets väsen för

samtidigt med massorna till fronten även en väldig här in i de företag, som betjänar den gigantiska krigsmaskinen. Dessa människor måste göras till kuggar i denna maskin, deras kampvilja måste förkvävas, deras fackliga organisationer måste göras till en av de hävstänger, som sätter hela krigsmekanismen i rörelse. Därför försöken till ”förstatligande” av fackföreningarna, därför försöken att militarisera fackföreningarna, att fråntaga dem deras elementäraste rättigheter, som de erövrat åt sig i årtiondens hårdnackad kamp.

11) Här måste uppmärksamheten framför allt riktas på *England*. England går nu i spetsen för världsreaktionen. Med undertryckandet av gruvarbetarstrejken gav det engelska kapitalet hela den internationella bourgeoisin signal till offensiv. Kriget i Kina, offensiven mot Sovjet-Unionen, överfallet på Nicaragua och de engelska gruvarbetarnas nederlag — allt detta är länkar i en och samma kedja. I England är strejkrätten faktiskt upphävd. Den nya fackföreningslagen berövar i händelse av krig proletariatet inte endast det vapen mot kriget som generalstrejken utgör, utan strejkrätten över huvud taget. Regeringen har till och med i fredstid möjlighet att förklara vilken strejk som helst olaglig. I *Italien* har, under den skarpaste terror mot arbetarklassen och med understöd av de reformistiska fackföreningsledarna (d'Aragona & Co), en åtgärd vidtagits: ”förstatligandet” av fackföreningarna, vilket i verkligheten är detsamma som en fullständig likvidering av de arbetande massornas självständiga klassorganisationer. Vad bourgeoisien inte ens vågade göra under världskriget, det genomför nu den italienska fascismen mitt för våra ögon. ”Borgfredens” praxis föres logiskt till slutet. Slutligen har man i *Frankrike* antagit lagen om ”nationens beväpning”, vars väsen består i en oerhörd, i alla porer av det politiska och ekonomiska livet inträngande militarisering. Enligt denna lag blir i händelse av krig den samlade befolkningen utan avseende på ålder och kön, såväl i moderlandet som i kolonierna, mobiliserad. Arbetarna i företagen jämställs med soldaterna. Fackföreningarna militariseras. Likaså blir alla andra organisationer militariserade. Strejkrätten blir alltså upphävd. Varje strejkande hotas av krigsrätt. I *Japan* militariseras skolorna och införes tukthuslagar mot arbetarnas strejker i händelse av krig. I *Tyskland* avskaffas åttatimmarsdagen, som var ett resultat av den tyska revolutionen; och man förbereder ett nytt lagförslag mot strejkerna. Fascisterna erövrar undan för undan stats- och förvaltningsapparaten inifrån. I *Polen* överträffar den inre reaktionen mot arbetarklassen tsarismens förvaltningsmetoder. Vitryssarnas och andra nationella minoriteters organisationer slås sönder. Genom korrupktion och mutsystem skapas Pilsudskis agenturer, vilkas uppgift består i att, i händelse av ett krig mot Sovjet-Unionen, säkerställa ett ryggvärn bland de nationella minoriteterna. Genom liknande metoder säkerställer Rumänien sig i Bessarabien. Alla dessa åtgärder är endast detaljer i en och samma mobiliseringsplan.

12) En ingalunda obetydlig roll i denna plan spelar bourgeoisins beväpnade organisationer. Fram till världskriget 1914 kände kapitalismen ännu ej i sådan omfattning denna art av ren klassarmé för kontrarevolutionen.

Den använde sig i kampen mot arbetarklassens massrörelse av de ”statliga” organen, den ständiga armén, polisen och gendarmeriet. Skärpningen av klasskampen efter kriget bortskaffade de sista kvarlevorna av ”demokratien” inom bourgeoisien. Överallt organiserar kapitalet sina kamporganisationer, vilkas numerära styrka i en rad länder överträffar en reguljär armés. Dessa kamporganisationers uppgifter består under ”fredstider” i att understödja den inre reaktionen och under ett krig i följande:

a) Att bilda en tillförlitlig ständig reserv för undertryckande av de revolutionära rörelser, som kan uppstå under ett krig eller vid slutet av kriget.

b) Att i händelse av mobilisering med bajonetterna driva massorna ut i krig.

c) Att bilda förberedda kadrer för de nuvarande arméerna i händelse av ett imperialistiskt krig.

Av allvarlig betydelse för stärkandet av kapitalismens ryggvärn i kriget är också det arbete, som de nationalistiska parterna och fascistiska organisationerna utför bland kvinnorna, varvid de särskilt fäster avseende vid kvinnornas roll i den ekonomiska apparaten under kriget (ammunitionsfabriker, lantbruk, transportväsen, i förvaltningen o. s. v.)

13) Varje imperialistiskt krig är ett krig mot arbetarklassen och de produktiva massorna. Det avskaffar alla friheter och det stärker oerhört apparaten för utsugning och för undertryckande av arbetarklassens kamp. Kriget mot Sovjet-Unionen blir emellertid ett egenartat krig. Det blir omedelbart krig mot arbetarklassen och mot kommunismen på hela jordklotet och framför allt i Europa. Redan nu försöker bourgeoisin genom införande av undantagslagar mot de kommunistiska partierna att bereda mark för kriget och skaffa sig fria händer. Bourgeoisin kommer att bemöda sig om att fysiskt utrota proletariats aktivaste kadrer. Ett klart bevis därför är den kamp, som redan nu föres mot kommunismen. I Kina låter man på det mest barbariska sätt strypa och skjuta kommunisterna genom Tsjangtsolin och Tsjangkajsjek, i Italien och Latin-Amerika lönnmördar man dem, på Balkan, i Rumänien, Bulgarien, Polen och Litauen skjuter man ner dem. I Tjeckoslovakiet för man spionageprocesser mot kommunisterna som föregivna agenter för en främmande stat, och därmed förberedes nya förföljelser. I Tyskland och Ungern blir kommunisterna kastade i tukthus. Bourgeoisin trampar i de imperialistiska krigerna under fötterna strängt taget alla internationella överenskommelser, som begränsar krigföringens barbariska metoder; i det imperialistiska klasskriget mot Sovjet-Unionen och de revolterande kolonifolkerna kommer den på allvar att använda sig av de ohyggligaste medel för de arbetande massornas förintelse. Arbetarmassorna måste redan nu klart inse den kontrarevolutionära karaktären i bourgeoisins krigsförberedelser.

III.

Militarismens tillväxt.

14) Samtidigt med dessa åtgärder för stärkande av ryggvärnet försiggår en mobilisering av alla hjälpkällor för krigsfronten. Militarismen växer dag för dag, krigsbudgeterna växer (utgifterna för krigsändamål har stigit till nära nog det dubbla). Krigsindustrin har nått ett rent fantastiskt omfång. De kapitalistiska arméerna, som uttömt sina reserver på människomaterial, koncentrerar hela sin uppmärksamhet på krigsmaskineriets tekniska fulländning. Maskingevärens antal i arméerna ökas, artillerieldens skottvidd och flygmaskinernas bärkraft stegras, bombernas explosionskraft och -radie förstoras, man inför tanks för en man och uppfinner nya gaser, man konstruerar särskilda eldkastare för att förrinta hela regementen och divisioner. Man förbereder det så kallade bakteriologiska kriget, som skall utbreda smittosamma sjukdomar bland motståndarens trupper. O. s. v., o. s. v.

15) Det kommande kriget är ett mekaniserat krig. Varje land kommer att omvandlas till en väldig fabrik av förstörelsemedel. Motorn kommer att vid mordets mekanisering få den utslagsgivande platsen. Dock måste, just emedan krigstekniken nått sin högsta utvecklingsgrad, de kapitalistiska staterna kasta in väldiga människomassor i kampområdena. Till detta ändamål reorganiserar de kapitalistiska staterna sina arméer genom att militarisera hela befolkningen vid sidan av de stora ständiga kader trupperna. Dessutom kommer, till följd av flygvapnets vidgade användning, de modernaste bombernas förstörelsekraft och den långskjutande artillerielden, skillnaden mellan fronten och landet därbakom att försvinna. Det kommande kriget kommer att till sina verkningar överträffa alla fasor, som de arbetande massorna hade att utstå i kriget 1914-18.

På grund av denna krigets karaktär växer emellertid arbetarklassens och dess organisationers, framför allt fackföreningarnas, betydelse; utan dessas medverkan är kriget otänkbara. Dessas motstånd mot kriget kommer att tillsammans med arméns revolutionära kamp mot kriget bli ödesdiger för imperialisterna.

Krigets ideologiska förberedande.

16) Den internationella socialdemokratins och Amsterdaminternationalens huvudfunktion har sedan kriget 1914—18 bestått i att den utgjort ett slags agitationsavdelning åt den internationella bourgeoisin för att ideologiskt rättfärdiga gemenskaperna i det kapitalistiska systemet. Mellan kapitalet och socialdemokratins har en arbetsfördelning varit rådande. Kapitalismen rustade och gjorde sina tekniska förberedelser för kriget, socialdemokratins förberedde kriget ideologiskt. Denna förberedelse försiggick på två olika sätt:

a) genom rättfärdigandet av imperialisternas krig. *Hilferdings* teori om ultraimperialismen, om den ”pacifistiska” epoken, som kännetecknas av överförandet av kartelliseringsmetoden och av ”demokratins grunder” på utrikespolitiken, överensstämde med de socialdemokratiska partiernas praxis : propagandan för Nationernas förbund som ett organ i stånd att förhindra kriget, understödandet av wilsonismen, Dawes-planen, Locarnopakten o. s. v. Genom denna politik har socialdemokratins dövat massornas vaksamhet och hos dem väckt illusionen om att krigens epok redan skulle vara slut.

b) Samtidigt har socialdemokratins aktivt förberett kriget mot Sovjet-Unionen och koloniernas arbetande massor. De enskilda faserna i denna förberedelse har varit : resolutionen från II Internationalens Marseilles-kongress, som betecknade ”världsbolsjevismen” (den proletära revolutionen) som den största faran för freden; den lögnaktiga och nedriga propagandan mot den ”röda imperialismen”, mot terrorn i Sovjet-Unionen, mot de socialistiska uppbyggandet i Sovjet-Unionen; granatkampanjen; och slutligen II Internationalens exekutivkommittés resolutioner, där paroller utgetts om att man för att föra kampen mot fascismen först måste göra ett slut på bolsjevismen.

Lika förrädisk och öppet kontrarevolutionär är de anarkistiska och syndikalistiska ledarnas ståndpunkt. Under täckmantel av kamp mot de proletära ledarnas diktatur och mot Sovjet-Unionens ekonomiska och politiska centralisation, bedriver dessa i verkligheten ett samarbete med bourgeoisin vid förberedandet av angreppet på världens första arbetarstat, som på alla sidor är omgiven av imperialistiska fiender.

17) Hela denna förrädiska kampanj skall rättfärdiga den ”neutrala” hållningen, för den händelse att de kapitalistiska länderna börjar ett krig mot Sovjet-Unionen; en hållning, som socialdemokratins genom Breitscheids mun rekommenderar åt de tyska arbetarna.

De sluga bedragarna i den tyska socialdemokratins förstår mycket väl, att en dylik ”neutralitet” är omöjlig, att Tysklands kemiska industri tydligen kommer att arbeta för alla mot Sovjet-Unionen krigförande länder, att de tyska kommunikationsmedlen kommer att för dem transportera krigsmaterial från England och Italien, att man kommer att tvinga de tyska arbetarna såväl som andra länders proletärer att arbeta för kriget mot Sovjet-Unionens arbetande massor.

När nu ”neutralitetsståndpunkten” understöds av den tyska socialdemokratins emedan den sammanfaller med den tyska imperialismens ståndpunkt, är emellertid andra partier i II Internationalen, t. ex. den polska socialdemokratins, tillsammans med bourgeoisin och storgodsägarna de aktivaste förkämpar för ett krig mot Sovjet-Unionen. Överallt samman-

faller socialdemokratins ståndpunkt med den nationella bourgeoisins intressen. På sista tiden har man kunnat konstatera någonting nytt i socialdemokratins evolution. Detta nya består däri, att i några länder socialdemokratien går ännu längre än till det aktiva understödjandet av dess regeringars imperialistiska politik. Den tar initiativen i den imperialistiska politiken och rustningarna ur bourgeoisins händer. De franska socialisternas ståndpunkt, som genom Paul Boncour inbringade en ny militärlag, är ett av de grövsta exemplen på denna socialdemokratins nyaste "evolution".

18) En icke ringare andel i proletarietets demoralisering har dessutom de så kallade "ultravänstra" grupperingarna. När socialdemokratien understödjer bourgeoisin i kampanjen mot Sovjet-Unionen, understödjer ultravänstern i sin tur socialdemokratien. Nu, när förberedelsen till överfall på Sovjet-Unionen blir helt uppenbar, när Scootland Yards yrkesmässiga inbrotts-tjuvar demolerar sovjetbeskickningens lokaler i London, framträder det "ultravänstra" rene-gatdömet objektiva karaktär och objektiva betydelse alldeles tydligt. I antisovjetkampanjens ljus igenkänner man dessa renegater som ett desorganisationselement för Sovjet-Unionens ryggvärn i händelse av ett krig. Och så till vida att denna fraktion försöker organisera sig efter internationella mått är den samtidigt ett desorganisationselement i Kominterns kamp mot kriget.

19) II Internationalens ställningstagande i den kinesiska frågan har inte varit mindre förrädisk än dess ståndpunkt till Sovjet-Unionen. II Internationalen har inte rört ett finger för att förhindra de utländska truppkoncentrationerna i Kina. Dess ledare går helt cyniskt och fräckt in för kriget i Kina. När sådana ledare för II Internationalen som *Thomas* inte var fullt ense med sin regerings politik i Kinafrågan, så var det endast därför, att regeringen enligt deras åsikt sände för litet trupper och att ännu flera vore behövlige. En annan av II Internationalens ledare, *MacDonald*, förklarade, att motsvarande beväpnade krafter måste finnas till hands i "settlementen". II Internationalen understödjer öppet den kinesiske Galifet *Tsjangkaisjek* efter avrättningarna i Shanghaj (se "Hamburger Echo" för 19 april). Det kinesiska proletarietets försök att få hegemonin i den nationella rörelsen i sina händer har framkallat ett förbittrat motstånd från hela II Internationalen och socialdemokratien.

20) Inte mindre brottslig och lumpen är den så kallade "vänstra" flygelns inom socialdemokratien (*Otto Bauer, Paul Levi* m. fl.) ståndpunkt i krigsfrågan.

a) Sin brottsliga passivitet gentemot det redan började kriget mot Kina inhöljer denna flygel av socialdemokratien i talesätt om faran av imperialistiska krig i allmänhet.

b) Tillsammans med *Hilferding* understödjer denna "vänster" den i högsta grad farliga illusionen, att imperialismen i och för sig inte skulle utgöra någon fara och att den endast blir farlig när den sammanfaller med reaktionen (se den österrikiska socialdemokratiska "Kampf").

c) I sin kampanj mot Sovjet-Unionen använder den samma förgiftade vapen som socialdemokraternas högra flygel.

Denna flygel av socialdemokratien är den farligaste, emedan dess ledare döljer högernationaldemokraternas ståndpunkt bakom "vänster"-fraser, och emedan den alltid i kritiska moment uppträder som högernationaldemokraternas och bourgeoisins räddare och genom att vilseföra arbetarna underlättar bourgeoisins genomförande av sina planer.

21) De kommunistiska partierna kan i sin kamp mot interventionen i det revolutionära Kina och för freden med Sovjet-Unionen inte avstå från användandet av enhetsfronttaktiken.

Tvärtom! I denna kamp är den bredast möjliga användningen av enhetsfronttaktiken en obetingad nödvändighet såväl för intresset att mobilisera de bredaste skikten av arbetarna, bönderna och de undertryckta nationerna som för intresset att avslöja de pacifistiska illusionerna. Därvid får man också inte ett ögonblick förgäta, att de så kallade ”vänstra” socialdemokratiska ledarna (såsom *Paul Levi* i Tyskland, *Bracke* i Frankrike, i England sådana labourister som *Maxton*, *Wheatley* och sådana ”vänstra” fackföreningsledare som *Purcell* och *Hicks*) inom arbetarrörelsen är kommunismens farligaste fiender. Till och med uppriktiga ledare av en vänsteropposition inom socialdemokratien måste, så länge de ännu vacklar och vinglar, men ej är beredda att organisatoriskt bryta förbindelserna med den socialdemokratiska partiledningen, på det skarpaste kritiseras genom det kommunistiska partiet och deras bedrägliga roll avslöjas inför deras arbetaranhängare.

Samtidigt har emellertid vinnandet av de vänstersinnade socialdemokratiska *arbetarna* för den proletärt revolutionära enhetsfronten aldrig utgjort en så viktig uppgift för de kommunistiska partierna som just i den nuvarande situationen, såväl som det också är vår uppgift att vinna andra vänstersinnade arbetare (som t. ex. de anarkosyndikalistiska).

Om avrustning och pacifism.

22) I en situation av stegrade förberedelser för imperialistiska krig är allt tal om avrustning från de kapitalistiska regeringarnas och de småborgerliga pacifisternas sida det största hyckleri och det grövsta hån. (Washingtonöverenskommelsen av år 1922 om inskränkning av rustningarna till sjöss har faktiskt blivit bruten; misslyckandet av Coolidges ”avrustningsförslag”, Genève-konferensens fiasko i mars 1927). Kommunisterna måste grundligt demaskera den förljugna och reaktionära karaktären i de av bourgeoisin och dess agenter — socialdemokraterna — utgivna parollerna om avrustning vid samtidigt bestånd av den kapitalistiska samhällsordningen. Genom att understödja en dylik paroll utsår man endast illusioner om att krig skulle kunna omöjliggöras utan förintande av kapitalismen. Inga borgerliga och socialdemokratiska förslag om att minska rustningarna och militärbudgeten kan förringa faran av krig under den imperialistiska epoken.

Det enda land, som i verkligheten har inskränkt sin armé till det yttersta, är *Sovjet-Unionen*. Den är bland alla bestående stater den enda fasta stödjepunkten för freden. Den uppstod i oktober 1917 i tecknet av kampen mot det imperialistiska kriget och har under loppet av tio år för de europeiska imperialisterna varit en stor stötesten, som hindrat dem att hetsa de arbetande massorna mot varandra. Denna roll kan Sovjet-Unionen också spela i framtiden, om dess politik understöddes av den internationella arbetarklassen. Sovjet-Unionens politik, som har avrustning till sitt mål, är politiken hos en stat, i vilken proletariatet har makten och lägger grunden till en samhällsordning, som gör krig omöjliga. Därför måste också det internationella proletariatet intaga en principiellt annan ställning till Sovjet-Unionens ståndpunkt i avrustningsfrågan än till de kapitalistiska staternas hycklande avrustningsprojekt.

23) Det råder inget tvivel om att de miljoner arbetande massor, som genomlevt det imperialistiska kriget 1914 —18, ej vill något nytt krig. Krigets sår är ännu för färska. Arbetarna är uppriktigt förberedda att kämpa mot kriget. Men de ser, till följd av socialdemokratins bedrägeri, ännu inte den tydliga vägen och har ännu ingen revolutionär grundval. Däri har vi att söka grunden till den dimmiga, känslöbetonade pacifism, som arbetarklassen alltjämt lider av. Denna pacifism har ingenting gemensamt med det medvetna bedrägeriet hos de borgerliga pacifisterna, prästerna och andra charlataner, vilkas uppgift består i att försköna det kapitalistiska samhällets negativa sidor.

24) Man måste noga skilja på dessa båda arter av pacifism. När kommunisterna är beredda att tålmodigt under veckor, ja månader, förklara för arbetarna deras fel, att sammanfatta dem med arbetarklassens avantgarde till ”arbetarklassens enhetsfront” och att i kampprocessen bibringa dem på vad sätt felet är att övervinna, så måste de uppträda särskilt obevekligt gentemot de ”ledare”, som utnyttjar proletariatets oklara pacifistiska stämningar för att därur göra en ”ståndpunkt” och ge denna en eller annan falsk principiell grundval.

”En av formerna för fördumning av arbetarklassen — skrev Lenin under kriget år 1915 — är pacifismen och det abstrakta ställningstagandet för freden. Under kapitalismen, särskilt i dess imperialistiska stadier, är krig oundvikligt. — Propagandan för freden i nuvarande tid, utan att uppfordra massorna till revolutionär handling, är endast ägnad att uppjaga illusioner och genom ingjutande av förtroende till bourgeoisins humanitet splittra proletariatet och göra det till en leksak i händerna på de krigförande ländernas hemliga diplomati.”

(Lenin: Gesammelte Werke, band XIII, sid. 51. ”Der Pazifismus und die Losung des Friedens”.)

25) Till raden av dessa pacifistiska irrhjärnor, som inte ledsagar propagandan för freden med uppfordran till revolutionär aktion, hör i första linjen det oavhängiga engelska arbetarpartiet, som inte har företagit en enda praktisk åtgärd för mobilisering av Englands arbetande massor, soldater och matrosar till kamp mot den engelska imperialismen. Det oavhängiga arbetarpartiet har hårdnackat avvisat enhetsfronten med kommunisterna. Det har uttalat sin förkastelse över de kinesiska arbetarmassornas ”våld” och väpnade kamp mot de utländska imperialisterna. Det har gått in för ”förhandlingar” för att paralysera den vidare utvecklingen av den nationella revolutionära rörelsen i Kina.

Inte mindre skadlig är dessutom en annan avart av denna ”socialistiska pacifism”. Det är en egenartad religiös-mystisk antimilitarism, som företrädes och understöddes av Lansbury och det oavhängiga arbetarpartiet. Denna ”antimilitarism” inskränker sig till röstandet mot krigskrediterna och till predikandet av individuell och kollektiv vägran till krigstjänst och transport av vapen för krigsändamål. Denna grupp kommer mer och mer under inflytande av arbetarpartiet och kapitulerar för den brittiska imperialismen. Denna namnsocialistiska pacifism är farlig, därför att den hos arbetarna uppammar illusionen, att socialdemokratin, åtminstone dess pacifistiska del, är beredd att kämpa mot kriget. Men i verkligheten förkväver den endast frågan om de verkliga metoderna för masskampen mot kriget.

IV.

Taktiska frågor för kampen mot det imperialistiska kriget.

26) Lenins ställning till krigen bestämmer de kommunistiska partiernas taktik för en hel historisk epok, de imperialistiska krigens epok. Paroller sådana som ”Krig mot kriget”, ”Det imperialistiska krigets förvandling till borgarkrig”, eller ”Den egna borgarregeringens nederlag i det imperialistiska kriget” — dessa paroller utgör än i dag klassiska exempel på en sann revolutionär internationalism. Det är leninismens förtjänst att den har behandlat frågorna om kriget i deras konkreta historiska orsakssammanhang; den har fastställt tre typer av krig: a) krig, som de imperialistiska staterna för emellan varandra, b) nationalrevolutionära krig, även kolonialländernas (Kina) mot imperialismen, c) den kapitalistiska motrevolutionens krig mot den proletära revolutionen och mot de länder i vilka socialismen uppbygges. För Komintern återstår för närvarande endast uppgiften att konkretisera den allmänna behandling av krigsfrågan, som bolsjevismen redan har givit på det fullständigaste för de imperialistiska staternas krig mot varandra, till användning på de båda sista typerna av krig.

27) a) Bolsjevismen uppträder framför allt mot en lättsinnig behandling av krigsfrågan. I ett

förslag till direktiv för den ryska delegationen till Haagkonferensen, varnade Lenin särskilt eftertryckligt för en lättsinnig behandling av frågan om kampmedel mot kriget. Han rekommenderar åt alla kommunistiska partier att studera de reella betingelser varunder ett krig uppstår: Hemligheten i krigsförberedelserna, det oväntade i krigsutbrottet, hjälplösheten hos "arbetarnas vanliga organisation", även om denna betecknar sig som revolutionär, inför ett verkligt hotande krig. Vidare det faktum, att frågan om fosterlandsförsvaret av den

"överväldigande majoriteten bland de arbetande kommer att avgöras till den egna bourgeois fördel, emedan bourgeoisin, som förfogar över alla informationsmedel, kommer att utöva ett väldigt tryck genom sin statsapparat, o. s. v., o. s. v."

"Bojkotten av kriget", skriver Lenin, "är en dum fras".

b) Bolsjevismen avslöjade också med hjälp av erfarenheterna från 1914 års krig förräderiet hos dem, som ersatte en allvarlig och hårdnackad kampförberedelse mot kriget med tomma fraser. Som bekant var *Lenin* och *Rosa Luxemburg* författare till det ändringsförslag till Baselkongressens resolution, som förordar att i händelse av krig arbeta

"för påskyndande av kapitalismens sammanbrott i kommunens, i den ryska oktobergeneralstrejkens och i decemberupprorets (i Moskva 1905) anda".

Men bolsjevismen kämpade såväl mot anarkosyndikalismen som mot *Hervés* gamla skola, som visserligen förde "generalstrejken", "upproret" och "mobiliseringssabotaget" på sina läppar, men som inte företog en enda praktisk handling för att förbereda kampen mot kriget och slippa stå alldeles hjälplösa i krigsförklaringsögonblicket. Världskriget bekräftade de värsta förutsägelseerna om denna sorts "revolutionärer".

28) Lenins ställning i frågan om "*det imperialistiska krigets förvandlande till borgarkrig*", varav riktigheten i det följande bekräftats av den ryska revolutionens erfarenheter, kan sammanfattas i följande huvudpunkter:

I. För att en revolution skall kunna vara framgångsrik, är det framför allt nödvändigt, att en revolutionär situation, som uppstått ur en rad militära misslyckanden och nederlag för de i det imperialistiska kriget deltagande kapitalistiska regeringarna, är för handen, d. v. s. en situation, i vilken

a) det är omöjligt för de härskande klasserna att upprätthålla sitt herravälde i oförändrad form; det kommer på ett eller annat sätt till en kris i de "övre skikten".

b) En skärpning utöver det vanliga måttet av de undertryckta klassernas elände och armod.

c) En betydande höjning av massornas aktivitet av nämnda skäl.

II. Men enbart dessa objektiva orsaker är inte tillräckliga för att säkerställa en segerrik utgång av revolutionen. Därtill fordras också den revolutionära klassens subjektiva "förmåga" till revolutionära massaktioner, som är mäktiga nog att slå ner regeringen. Eller att "klämma den mot väggen". Ty regeringen kommer aldrig, inte ens i en tid av kriser, att "störta", om den inte blir "störtad".

(Lenin, band VIII, sid. I, "Der Zusammenbruch der Internationale".)

III. Den revolutionära klassen måste dessutom besitta en beprövad bolsjevikisk ledning (nu: kommunistiskt parti), som är i stånd att förbereda och organisera denna klass' revolutionära massaktioner. I perioden av förberedelser till revolutionära massaktioner måste denna ledning utnyttja varje "legal" möjlighet och bland massorna bedriva en oupphörlig agitation mot det imperialistiska kriget under parollen "dess förvandling till ett borgarkrig". Lenin förbisåg därvid ej, att denna agitation skulle stöta på ett förbittrat motstånd från de härskande klasserna.

”Inte endast i händelse av ett krig” — skrev Lenin — ”utan vid varje tillspetsning av det politiska läget, oavsett några som helst revolutionära massaktioner, kommer regeringen i det allra friaste kapitalistiska land att ständigt hota med upplösande av de legala organisationerna, beslagtalande av kassorna, häktning av ledarna och liknande 'praktiska konsekvenser'. Vad skall man göra ?”

På denna fråga svarar Lenin, att det är nödvändigt att komplettera arbetarpartiets legala verksamhet

”med att skapa en illegal basis för en illegal organisation och med illegal socialdemokratisk (nu : kommunistisk) verksamhet, utan att därvid uppge någon som helst legal stödjepunkt.” (Lenin, band VIII, sid. 178, ”Der Zusammenbruch der II Internationale”.)

Samtidigt kritiserar Lenin dem, som försöker ersätta massornas kamp mot krig med individuella handlingar, t. ex. sabotageakter eller individuell krigstjänstvågran.

”Inte sabotaget av kriget, inte de individuella handlingarna av enskilda, utan en masspropaganda, som leder till krigets förvandling till borgarkrig.”

Lenin har noga förutsett det vidunderliga militariseringssystem, som de härskande klasserna i Frankrike nu, 13 år efter världskrigets utbrott, vill införa.

”I dag militariserar den imperialistiska bourgeoisin” — skriver han — ”inte endast allt manskap, utan också ungdomen. I morgon kommer den kanske att övergå till att även militarisera kvinnorna —.” (Band XIII, sid. 452.)

Lenin ger arbetarklassen följande råd:

”Man kommer att ge dig ett gevär, ta geväret och bemöda dig om att lära dig vapnets bruk väl. Proletärerna måste kunna det, inte för att skjuta på sina arbetsbröder från andra länder, så som det sker i det nuvarande kriget, och så som socialismens förrädare råder att göra — utan för att kämpa mot det egna landets bourgeoisin, för att göra ett slut på utsugningen, eländet och kriget. Ett slut, inte genom fromma önskningar, utan genom segern över bourgeoisin genom bourgeoisins avvärpning.”

(Lenin, band XIII, sid. 453.)

29) På detta sätt lärde Lenin kommunisterna, hur de skulle kämpa mot det imperialistiska kriget.

Vilka slutledningar framgår då därur för de kommunistiska partierna i den nuvarande situationen?

1. Bolsjevismen förlägger tyngdpunkten i kampen mot kriget till massrörelsen och till massornas kamp. Verksamheten bland massorna i industrin, i fackföreningarna, på landsbygden, i armén — det är kommunisternas uppgift inför krigsutbrottet och under kriget, det är vägen till krigets förvandlande till borgarkrig.

2. De ytterst svåra förhållanden, varunder arbetarorganisationerna har att arbeta under kriget (Lenin, Instruktioner för delegationen till Haag), förpliktar de kommunistiska partierna att varje ögonblick vara förberedda på kriget. Kommunisterna är förpliktade att inte börja kampen mot kriget först när detta bryter ut och när regeringens terror fjättrar massorna för lång tid framåt, utan framför allt redan i den period, när kriget förberedes.

3. De kommunistiska partierna måste såväl under tiden före krigsutbrottet som under kriget oförtrutet arbeta på att skapa en illegal apparat för kampen mot kriget. De får emellertid inte inskränka sig uteslutande till konspiration, utan måste vid första möjlighet på den revolutionära aktionens väg tillkämpa sig frihet för sin agitation och på gatorna leda massorna till

kamp för det imperialistiska krigets förvandling till borgarkrig och för erövringen av makten genom proletariatet, för bourgeoisins störtande och upprättandet av proletariatets diktatur.

4. Bolsjevikerna kan inte ställa hela problemet om kampen mot kriget endast som en fråga om "generalstrejk". En generalstrejk, som inte slår över i väpnad resning, är i sig själv inte i stånd att omöjliggöra ett imperialistiskt krig. För det framgångsrika genomförandet av en generalstrejk och ett uppror, d. v. s. av ett borgarkrig erfordras, att en revolutionär situation är för handen såväl som den revolutionära klassens förmåga till massaktioner, en stark ledning genom det kommunistiska partiet samt ett systematiskt hårdnackat arbete före kriget för att förbereda framgången i en resning mot den härskande klassen. Utfästelserna från II Internationals ynkliga "hjältar" om att "besvara" kriget med en generalstrejk är därför samma fraser eller medvetet bedrägeri. Kampen mot kriget är inte en handling som utföres på en dag, den kräver väldiga offer av arbetarklassen, en rad massaktioner (demonstrationer, strejker i rustningsindustrin o. s. v.), som avslutas i proletariatets segerrika resning. De kommunistiska partierna måste uppbjuda allt för att utveckla dessa massaktioner allt bredare och oavslåligt tränga fram med kurs på generalstrejken. *Komintern är mycket väl medveten om att i sådana fall, då det rör sig om krig mellan två imperialistiska makter, en generalstrejk i momentet för krigsutbrottet oftast är mycket svår att förverkliga, men det oaktat är det obetingat nödvändigt att de kommunistiska partierna i alla kapitalistiska länder bedriver ständig propaganda och agitation för generalstrejken såväl före kriget som också under krigets gång.*

Därvid får man dock inte släppa ur sikte, att det helt beror på situationens revolutionära utveckling, när generalstrejksparollen kan uppställas som *aktionsparoll*, d. v. s. när möjligheten till praktiskt förverkligande av generalstrejken är för handen. Vid generalstrejken måste kommunisterna hålla fast kurs på dess omvandling i den väpnade resningen.

30) Ett krig mot Kina och Sovjet-Unionen är intet vanligt krig, det är det imperialistiska kriget par excellence. De betingelser, under vilka det förlöper eller under vilka det, i händelse av ett krig mot Sovjet-Unionen, kommer att förlöpa, är andra än betingelserna från 1914.

1. Detta krig är ett alldeles säreget krig, emedan det är ett uppenbart klasskrig. Här kämpar inte imperialister mot varandra, utan en imperialisternas straffexpedition marscherar ut för att slå ner arbetarna och bönderna. Det förstår varje ärlig arbetare i de imperialistiska länderna.

2. "Fosterlandsförsvarets" fetisch faller bort för de imperialistiska ländernas folk, särskilt i det nuvarande kriget mot Kina. Ingen människa, som ännu är vid förnuft, kommer att tro, att Kina skulle hota de brittiska öarna med invasion; därför ser borgarna och deras lakejer sig tvungna att i stället för "fosterlandsförsvaret" sätta sådana sofismer som "skydd för egendomen", "skydd för intressena", "skydd för prestige", "skydd för flaggan", "skydd för civilisationen mot bolsjevismen" o. s. v.

3. Arbetarmassorna har de blodiga erfarenheterna från kriget 1914-18 bakom sig. Även proletariatets förtrupp, de kommunistiska partierna, har gjort dessa erfarenheter. De genomskådar den borgerliga krigföringens metoder, de är i detta hänseende, om också ännu svaga, så dock "väl insatta".

4. Slutligen är, till skillnad från det imperialistiska kriget av 1914, proletariatets förtrupp, de kommunistiska partierna organiserade och sammanslutna i den Kommunistiska Internationalen, något som för 13 år sedan ännu inte var förhållandet.

31) Därför förefinnes nu vida större möjligheter för kampen mot kriget än under åren 1914-

18. Av detta framstår följande fordringar för de kommunistiska partierna :

- a) I det imperialistiska kriget par excellence, som föres mot Kina och (perspektiviskt) mot Sovjet-Unionen, måste arbetarna i de kapitalistiska länder, som för detta krig, liksom i varje imperialistiskt krig stå som defaitister gentemot sina kapitalistiska regeringar.
- b) I ett vanligt imperialistiskt krig mellan två kapitalistiska stater måste arbetarna gå in för den egna regeringens nederlag; desto mera måste de, i det imperialistiska och motrevolutionära kriget par excellence mot den kinesiska revolutionen (för närvarande mot Hankau) eller mot Sovjet-Unionen aktivt kämpa för seger åt Kinas och Sovjet-Unionens arbetande massor.
- c) Den förbrödringsparoll, som av bolsjevikerna utsändes till soldaterna i det imperialistiska kriget, har alltjämt sin giltighet såsom en av de viktigaste parollerna i det antimilitaristiska arbetet bland soldaterna och matroserna i de imperialistiska arméerna och flottorna. Denna paroll, som i första hand bibehåller sin betydelse för ett krig mellan två imperialistiska stater, måste i imperialisternas krig mot den revolutionära Kina (nu regeringen i Hankau) och Sovjet-Unionen förenas med uppfordran till de imperialistiska arméernas soldater att i därför lämpligt ögonblick övergå till revolutionens trupper.
- d) Proletariatet måste med alla medel kämpa för att förhindra att imperialisterna förkväver den revolutionära Kina. Strejker bland transportarbetarna och rustningsindustrins arbetare, generalstrejk till försvar för den revolutionära Kina och för Sovjet-Unionen.

32) Den internationella arbetarklassen finner i historien talrika exempel på kommunisternas kamp mot kriget. Det är framför allt de ryska bolsjevikernas erfarenheter under det imperialistiska kriget från 1914 till 1918, de tyska spartakisternas väldiga erfarenhet, de europeiska arbetarnas i olika länder kamp under interventionen från 1918 till 1919, matrosernas uppror i Odessa, erfarenheterna hos de österrikiska och jugoslaviska kamrater, som år 1919 har kämpat mot interventionen i Ungern, aktionsutskotten i England under kriget mellan Sovjetryssland och Polen år 1920, vapentransporternas förhindrande genom Englands, Tysklands och Italiens arbetare, de polska böndernas partisanstrid i den polska arméns rygg, erfarenheterna från det illegala arbetet i armén och från kampen mot ockupationen i Ruhrgebitet, Frankrikes K. P:s och det franska ungdomsförbundets erfarenheter under kriget i Marocko och Syrien och slutligen den Kommunistiska Ungdomsinternationalens utomordentligt rika erfarenhet. Dessa rika erfarenheter utnyttjande i det nuvarande kriget mot Kina är en elementär plikt för alla sektioner.

Parollen om folkmilis och militära delfordringar.

33) Under senaste tiden har den gamla demokratiska parollen om ”folkmilis” av en hel rad kommunistiska partier ersatts med parollen ”de arbetandes milis” (arbetarnas och böndernas milis) eller med parollen om ”proletariatets bevapning”. Är denna ändring av parollen riktig, är parollen om ”folkmilis” föråldrad? Som bekant har Lenin redan i en artikel från april 1917 ”Om den proletära milisen” krävt den gamla parollen om ”allmän folkbevapning” för den revolutionära Ryssland vid denna tid.

I denna tid, i april, när massan av soldaterna understödde mensjevikerna (huvudsakligen socialrevolutionärerna), hade den ”allmänna folkbevapningen”, som ställdes gentemot den vid fronten stående imperialistiska armén, en dubbel mening:

- a) Som garanti mot en möjlig militär motrevolution.
- b) Som en paroll, riktad mot det imperialistiska kriget; det var vid den tid, då den borgerligt-

demokratiska revolutionen slog över i den socialistiska.

34) Vilka förändringar har inträffat sedan denna tid?

1. För en hel rad europeiska länder (Österrike, Ungern, Tyskland) är den borgerliga revolutionens epok avslutad. Såväl som den sedan länge är avslutad för flertalet av Europas och Amerikas länder. 2. Läget har förändrats så till vida, att klasskampen under det senaste årtiondet uppnått en skärpa som aldrig förr; klasserna beväpnar sig öppet, å ena sidan fascisterna, å andra sidan de proletära värnorganisationerna (de röda hundragerupperna i Tyskland och andra organisationer). 3. Slutligen måste proletariatet i händelse av en seger utnyttja lärdomarna från den ryska revolutionen; den ryska revolutionen har från det Röda Gardet, som utgjordes av beväpnade arbetare, övergått till bildandet av en röd armé. Det vore därför oriktigt att överföra parollen om "allmän folkmilis" på alla länder; detta vore en rent mekanisk lösning av frågan.

35) Frågorna om avskaffandet av den stående hären, om "allmän folkmilis", om "proletariatets beväpning" och om "de arbetandes milis" måste ställas i sitt konkreta historiska sammanhang.

1. I moderna kapitalistiska länder, i vilka den borgerliga revolutionens period är avslutad, måste de kommunistiska partierna vid sidan av kravet på den stående härens avskaffande i regeln uppställa parollen om "proletariatets beväpning". Denna paroll är särskilt aktuell i perioden av omedelbar förberedelse till borgarkrig och till kamp om proletariatets diktatur och även under borgarkriget när bourgeoisin förfogar över fascistiska organisationer.

2. Parollen om den röda armén blir aktuell efter den politiska maktens erövring genom proletariatet. Den röda armén tjänar till att likvidera de sista resterna av den borgerliga kontrarevolutionen i landet självt och till försvar av revolutionens landvinningar mot den kapitalistiska världen.

3. Parollen om de arbetandes milis, vilken förutsätter avskaffandet av den stående hären, har för närvarande en propagandistisk betydelse. Dess förverkligande förutsätter den proletära revolutionens seger i en rad betydande kapitalistiska stater. De kommunistiska partierna måste i sin propaganda för parollen lägga huvudvikten på kravet om avvapning av bourgeoisin, av de fascistiska organisationerna, polisen och gendarmeriet.

4. Parollen om allmän milis är inte föråldrad, utan måste uppställas 1. I kolonialländer, som ännu inte genomgått den borgerligt-demokratiska revolutionens etapp (Syrien, Marocko, Egypten o. s. v.); 2. I kapitalistiska länder, där till följd av förefintligheten av feudala kvarlevor, möjligheter finns för borgerligt-demokratiska revolutioner, som vid ett lämpligt internationellt läge kan övergå i socialistiska revolutioner, i en rad av länder, där militärklickar företar statskupper (pronunciamento) såsom Grekland, Spanien; 3. I kapitalistiska länder, där visserligen den borgerligt-demokratiska revolutionens period är avslutad, men vilka dock råkat in i en halvkolonial avhängighet av världskapitalet, när nämligen en mäktig national-revolutionär rörelse mot förtryckarna är för handen där.

36) Kommunisterna är förpliktade att understödja sådana delfordringar bland soldaterna och matroserna som t. ex. officerarnas valbarhet, territorialsystem beträffande militärtjänstens fullgörande, de nationella formeringarna, den aktiva och passiva rösträtten, förbättrande av soldaternas materiella läge, familjernas säkerställande, förlängda permissioner o. s. v. Alla dessa fordringar måste kommunisterna vid sin agitation sätta i förbindelse med de allmänna parollerna (proletariatets beväpning, de arbetandes milis o. s. v.).

Fel och brister i de kommunistiska partierna.

37) För att i full utsträckning få de rätta greppen om uppgifterna i kampen mot kriget måste såväl Komintern i sin helhet som dess enskilda sektioner obevekligen klargöra sina fel och korrigera förhandenvarande brister.

1. En allmän företeelse i nästan alla sektioner av Komintern är underskattandet av krigsfaran. Alla kommunistiska partier förhåller sig som om kriget skulle ligga i en mer eller mindre avlägsen framtid och inte vara den blodiga verkligheten av i dag. I några länder låter sig de kommunistiska partierna påverka av stämningar hos de breda partilösa massorna, som ännu inte så starkt känner kriget i det fjärran Kina. I andra länder, som ligger utanför världspolitikens knutpunkter, låter de påverka sig av den ”neutralitet”, som betingas av dessa länders internationella roll (Skandinavien); i en tredje grupp av länder låter de sig i viss mån påverka av den borgerliga pressen, som hävdar, att det inte existerar något krig i Kina, utan endast tillfälliga trupsändningar för de nationella intressenas skydd.

2. I en rad av Kominterns sektioner består en brist i att de inte förstår att förbinda de inrikespolitiska frågorna med de internationella problemen. Ofta framträder detta i form av en provinsial kyrktornspolitik (Tjeckoslovakien) en uppfattning att små länder inte kan uträdda någonting i den internationella politikens stora frågor.

3. Till svagheterna i våra kommunistiska partier hör också en del kamraters underskattande av den egna imperialismens roll (så som varit fallet i Frankrike och Japan). Ett abstrakt behandling av krigsfrågan i stället för ett klart besked till arbetarmassorna vad de har att göra i de imperialistiska makternas pågående krig mot Kina och hur de skall kämpa mot den egna imperialismen i det egna landet. Man måste framhålla det fel, som Hollands kommunistiska parti begick, när det under första tiden efter resningen i Indonesien inskränkte sig till att fordra utsändandet av en undersökningskommission och däremot glömde så elementära krav som de holländska truppers utrymmande av Indonesien eller erkännandet av Indonesiens ”rätt till frigörelse”. Sådana ”fel” är objektivt en kapitulation för imperialismen.

4. Den ideologiska förvirringen är likaledes en av de unga kommunistiska partiernas synder. En del framstående kamrater gör fel i vulgärpacifistisk riktning (England). Ur det faktum, att Sovjet-Unionen, som en av kapitalistiska makter omgiven arbetar- och bondestat, fordrar inskränkning i rustningarna, drar många den slutsatsen, att detta skulle vara en paroll för de kommunistiska partier, som ännu kämpar om makten i sina länder.

5. Ur Lenins uppfattningar om kriget dras fullständigt felaktiga slutledningar. Instruktionerna för delegationen till Haag tolkas därefter, att man skulle helt avstå från strejken som ett kampmedel mot kriget.

6. Massorganisationernas roll, verksamheten i fackföreningarna, i armén och i flottan underskattas.

De kommunistiska partiernas uppgifter.

38) Vilka är Kominterns och dess enskilda sektioners huvuduppgifter i kampen mot det pågående kriget i Kina och mot faran av ett krig mot Sovjet-Unionen?

1. Den centrala parollen i den nuvarande antikrigskampanjen måste lyda sålunda : ”Försvar av den kinesiska och ryska revolutionen”. På denna paroll måste massornas uppmärksamhet koncentreras. De kommunistiska partierna måste klargöra för massorna, att den verkliga kampen för freden är omöjlig utan revolutionära massaktioner, att pacifismen endast betyder

ett bedragande av folkmassorna, att kampen för den varaktiga freden och för förhindrandet av krig också är liktydig med störtandet av den borgerliga regeringen och upprättandet av den proletära diktaturen.

2. Oförtruten propaganda i pressen, på möten, i — parlamenten mot imperialisternas krig i Kina, avslöjande av detta krigs rövarkaraktär och av de socialdemokratiska och reformistiska fackföreningsledarnas förräderi. Allsidig demaskering av den engelsk-amerikanska imperialismens roll, men därvid också oupphörlig kamp mot rovlusten hos det egna landets härskande klasser. Obönhörlig kritik av de pacifistiska illusionerna och den pacifistiska ideologin. Avslöjande av de borgerliga regeringarnas åtgärder i ”avrustningsfrågan”. Till dessa ändamål offentliggörande av de borgerliga regeringarnas militärkonventioner och hemliga fördrag.

3. De kommunistiska partierna måste föra kampanjen mot kriget på så sätt, att deras paroller överensstämmer med den militära konfliktens motsvarande fas. Kriget mot Kina och Sovjet-Unionen kan i framtiden antaga olika former : ekonomisk blockad, flottblockad av kusterna, överförande av beväpnade band från grannstaterna in på Sovjet-Unionens territorium, organiserande av inre resningar o. s. v. De kommunistiska partierna måste därför vid sin agitation ta krigföringens särskilda former i betraktande, måste ställa sin agitation i förbindelse med de kapitalistiska staternas allmänna krigsförberedelser för slagkraftens koncentrerande på Sovjet-Unionen och Kina.

4. Avslöjande av de internationella intrigerna mot Sovjet-Unionen, mobilisering av massorna till försvar för Sovjet-Unionen, mot ett överfall av imperialisterna, under parollen: ”Det internationella proletariatet försvare sitt fosterland”.

5. Agitationen för generalstrejken mot kriget, i första hand i England och i andra länder, som spelar en aktiv roll vid straffexpeditionen mot Kina.

6. Massdemonstrationer inför de i straffexpeditionen mot Kina deltagande ländernas beskickningar och ävenså mot de regeringar, som hotar Sovjet-Unionen med krig.

7. Demonstrationer av kvinnor och barn på de sträckor, där trupper transporteras och i hamnarna; demonstrationer av kvinnor och barn och även av krigsinvalider på platserna framför parlamenten, framför krigs- och utrikesministerierna.

8. Koncentrerande av de kommunistiska partiernas uppmärksamhet på verksamheten i fackföreningarna, särskilt bland metallarbetarna, gruvarbetarna och transportarbetarna samt den kemiska industrins arbetare.

9. Agitation mot kriget i de proletära och småborgerliga kvinnoorganisationerna, sammankallande av delegerademöten, lokal- och landskongresser till kamp mot kriget.

10. Bildande av aktionsutskott under parollen : ”Bort med händerna från Kina och Sovjet-Unionen!” och under de fackliga organisationernas framförande. En bättre användning av enhetsfronttaktiken än vad hittills varit fallet och i motsättning till kapitalisternas enhetsfront.

11. Internationell kamp mot fascismen som en motrevolutionens beväpnade trupp. Bildande av massorganisationer i stil med Röda Frontkämparnas förbund som motvikt mot de fascistiska organisationerna överallt, där blott den minsta möjlighet finns därför.

12. Verksamhet i idrottsföreningarna under parollen om kamp mot fascismen och mot kriget.

13. Intensiv verksamhet av ungdomsförbunden i intimaste kontakt med partiet och med arbetar- och bondeungdomen, ur vilken de moderna arméerna rekryteras, och vilken inte känner det blodiga världskriget av erfarenhet.

14. Bildande av organisationer av krigsinvalider och indragande av de redan förefintliga invalidorganisationerna i kampen mot kriget.

15. De kommunistiska partierna i alla länder skall fästa särskild uppmärksamhet vid upprättandet av organisationer av partilös typ, i vilkas led sympatisörer beträffande proletariatets och de arbetande koloniala massornas befrielsekamp, samt ärliga hatare av den kapitalistiska ordningen med dess förtryck, krig och utsugning, grupperar sig. (T. ex. Ligan för kamp mot det koloniala förtrycket.)

16. Intensifierad verksamhet i armén och flottan, förstärkning av antikrigsagitationen bland bönderna.

17. Intensivare arbete i kolonierna. Förverkligande av enhetsfronten mellan proletariatet och de undertryckta folkens nationella frihetsrörelse till kamp mot kriget. Sammankallande av kongresser av koloniernas arbetande massor i och för agitation och upplysning om deras identitet med Sovjet-Unionens och de för sin frihet kämpande kinesiska arbetande massornas intressen.

18. Allvarlig behandling inom de kommunistiska partierna av de grundläggande frågorna i den bolsjevikiska taktiken i kampen mot kriget. Dessa frågors behandling i partipressen och på partimöten.

19. Starkare internationalisering av Kominterns sektioner. Koncentrerande av massornas uppmärksamhet på problem av internationell betydelse. Dessa problems förbindande med frågorna i klasskonflikterna inom de enskilda länderna. Intimare förbindelse mellan Kominterns sektioner i gemensam kamp mot kriget.